

BASÍLICA
·
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

Núm.

752

**18
març
2018**

Missatge del Papa Francesc

Gaietà de Casacuberta, rector

És la primera vegada que l'escrit del nostre full groc és del Sant Pare Francesc. Encara queda una setmana de Quaresma i també la setmana de la Passió fins a la nit de Pasqua, i aquestes paraules ens poden ajudar a viure més intensament aquest dies.

Els falsos profetes

Quines formes prenen els falsos profetes?

Són com «encantadors de serps», o sigui, s'aprofiten de les emocions humanes per esclavitzar les persones i dur-les on ells volen. Quants fills de Déu es deixen fascinar per les seduccions d'un plaer momentani, al qual se'l confon amb la felicitat. Quants homes i dones viuen encantats per la il·lusió dels diners, que els fa en realitat esclaus del lucre o d'interessos mesquins. Quants viuen pensant que es valen per si mateixos i cauen presos de la soledat.

Uns altres falsos profetes són aquells «xarlatans» que ofereixen solucions senzilles i immediates per als sofriments, remeis que tanmateix són completament inútils: quants són els joves als quals se'ls ofereix el fals remei de la droga, d'unes relacions d'«usar i llençar», de guanys fàcils però deshonestos. Quants es deixen captivar per una vida completament virtual, en la que les relacions semblen més senzilles i ràpides però que després resulten dramàticament sense sentit. Aquests estafadors no només ofereixen coses sense valor sinó que treuen el que és més valuós, com la dignitat, la llibertat i la capacitat d'estimar. És l'engany de la vanitat, que ens duu a presumir de les nostres qualitats..., fent-nos caure en el ridícul; i el ridícul no té marxa enrere. No és una sorpresa: des de sempre el dimoni, que és «mentider i pare de la mentida» (Jn 8,44), presenta el mal com a bé i el que és fals com a veritable, per confondre el cor de l'home. Cadascú de nosaltres, per tant, està cridat a discernir i examinar en el seu cor si se sent amenaçat per les mentides d'aquests falsos profetes.

Un cor fred

Dante Alighieri, en la seva descripció de l'infern, s'imagina el diable assegut en un tro de gel; la seva llar és el gel de l'amor extingit. Preguntem-nos aleshores: com es refreda en nosaltres la caritat? Quins són els senyals que ens indiquen que l'amor corre el risc d'apagar-se en nosaltres?

Allò que apaga la caritat abans que res és l'avidesa pels diners, «arrel de tots els mals» (1Tm 6,10), a la qual li segueix

el rebuig de Déu i, per tant, el no voler buscar consol en ell, preferint quedar-nos amb la nostra desolació abans que sentir-nos confortats per la seva Paraula i els seus Sagraments. Tot això es transforma en violència que es dirigeix contra aquells que considerem una amenaça per a les nostres «certeses»: el nen per néixer, l'ancià malalt, l'hoste de pas, l'estranger, així com el proïsme que no correspon a les nostres expectatives.

L'amor es refreda també en les nostres comunitats, disminuint d'aquesta manera l'entusiasme missioner.

Què podem fer?

Si veiem dins de nosaltres i al voltant nostre els signes que abans he descrit, l'Església, la nostra mare i mestra, a més de la medicina a vegades amarga de la veritat, ens ofereix en aquest temps de Quaresma el dolç remei de la pregària, l'almoïna i el dejuni.

El fet de dedicar més temps a la pregària fa que el nostre cor descobreixi les mentides secretes amb les quals ens enganyem a nosaltres mateixos, per a cercar finalment el consol en Déu. Ell és el nostre Pare i desitja per a nosaltres la vida.

L'exercici de l'almoïna ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà: el que tinc no és mai només meu. De la mateixa manera que, com a cristians, m'agradaria que seguíssim l'exemple dels Apòstols i veiéssim en la possibilitat de compartir els nostres béns amb els altres un testimoni concret que vivim en l'Església. A aquest propòsit faig meva l'exhortació de sant Pau, quan convidava els corintis a participar en la col·lecta per a la comunitat de Jerusalem: «convé que dugueu a terme la col·lecta» (2 Co 8,10). Això val especialment en la Quaresma, un temps en el que molts organismes realitzen col·lectes a favor d'esglésies i poblacions que passen per dificultats. I com voldria que també en les nostres relacions quotidianes, davant de cada germà que ens demana ajuda, penséssim que es tracta d'una crida de la divina Providència: cada almoïna és un motiu per a participar en la Providència de Déu vers els seus fills; i si ell avui se serveix de mi per ajudar un germà, no proveirà també demà les meves necessitats, ell, que no es deixa guanyar per ningú en generositat?

El dejuni, per últim, debilita la nostra violència, ens desarma, i constitueix una important ocasió per a créixer. D'una banda, ens permet experimentar el que senten aquells que no tenen el que és indispensable i coneixen el fibló de la fam; d'altra banda, expressa la condició del nostre esperit, famolenc de bondat i assedegat de la vida de Déu. El dejuni ens desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïsme, inflama la nostra voluntat d'obeir Déu, que és l'únic que sacia la nostra fam.

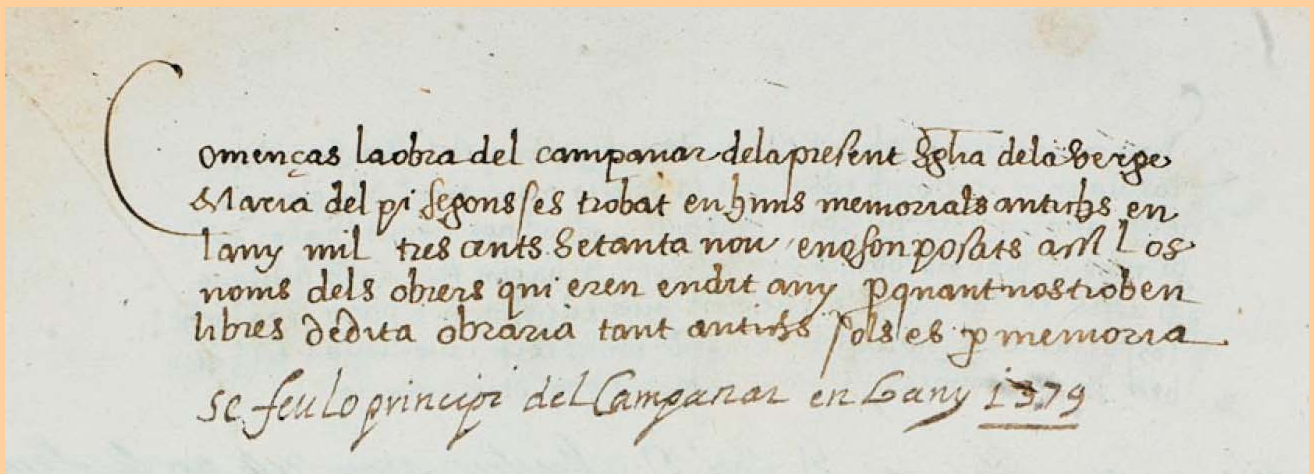
Us beneixo de tot cor i prego per vosaltres. No us oblideu vosaltres de pregar per mi.

Francesc, Papa

Històries del Pi El campanar (2)

La construcció del campanar es comença a plantejar durant la dècada dels anys 70 del segle XIV, amb l'església en un estadi d'obres proper a la finalització. La Il·lustre Junta d'Obra havia estat comprant cases i terrenys propers a l'església per a plantejar-ne l'edificació. Un d'aquests terrenys fou una porció de l'hort de la rectoria, que compraren per 100 florins al rector Grau Gerard al 1371. Les obres però no s'iniciarien fins al 1379, tal com ens informa el Llibre Negre de l'Obra, amb una ajuda de 200 lliures, promesa pel rei Pere III el Cerimoniós, a la que més tard també hi contribuiria el rei Martí l'Humà, saldant també el deute del seu pare. Pel que se n'extreu de la documentació el campanar va alternar etapes de notable fervor constructiu amb grans períodes d'inactivitat, probablement degut a la falta de diners que ocasionava una obra tan costosa. Això va provocar que la construcció s'allargués molt en el temps, fins al punt que a principis del segle XVI, més d'un segle després, encara no estava acabat del tot, malgrat que les campanes ja s'hi tocaven regularment.

Durant tot aquest temps hi devien treballar molts mestres d'obra de la parròquia en el seu acabament, dels quals en desconeixem el nom d'una bona part però en podem enumerar alguns com en Guillem Martí, en Guillem Abiell, en Francesc Bacet, en Pere Castelló o el duet dels Pau Mateu, pare i fill respectivament. Tots reputats mestres d'obres de la ciutat i del territori català. Amb tot, hem de destacar-ne un per damunt de tots: en Bartomeu Mas. Aquest mestre d'obra, que també treballà en monuments tan remarcables com la Seu barcelonina o Santa Maria del Mar, va exercir la seva tasca al Pi durant tota la segona meitat del segle XV, sabem que també se li encomanà la construcció de la capella del Capítol (que no és altra que l'actual capella de la Puríssima Sang) i de retruc també feu importants reformes a la rectoria, donant-li la fesomia exterior que encara conserva amb algunes alteracions puntuals. A l'Arxiu del Pi antigament es conservava un plànol fet de molts pergamins on en Bartomeu Mas havia dibuixat la traça del campanar del Pi. Per desgràcia aquest document no s'ha conservat, però ens fa entendre que aquest mestre d'obra va tenir una implicació especial en la construcció de la torre. Mas va morir l'any 1497, deixant el campanar en funcionament, tot i que no acabat completament, com ja hem dit.

Fragment del Llibre Negre que consigna la data d'inici de la construcció del campanar

Homenatge a Josefina Guillamí

Benvolgudes amigues i amics del Pi,

Com ja sabeu, l'estimada Josefina Guillamí, va morir el dia 26 del mes de novembre passat.

Un grup de feligresos vàrem poder participar en el seu comiat. Però tant els qui hi assistirem com molts als que no els fou possible anar-hi, valorem que la nostra comunitat li deu un recordatori especial. Un homenatge d'agraïment i reconeixement, pel molt que va donar a la nostra parròquia i d'una manera molt especial al grup de les noies d'Acció Catòlica d'aleshores, on ella fou el timó de formació cristiana i ànima de moltes de les seves activitats, com els deu anys de la Llar Santa Maria de Planoles.

Per això us volem fer saber que us convidem a unir-vos a l'acte que es celebrarà el proper dissabte, dia 7 d'abril a les 6 de la tarda a la cripta de l'església. Acabarem l'homenatge participant en l'eucaristia de les 8 del vespre a la Capella de la Sang, on novament tindrem present a la Josefina.

Festes de Sant Josep Oriol

Dissabte 17 de març

11:00, anunci del Baladrer a la plaça del Pi
20:00, processó del Llegat a la plaça del Pi
21:00, retaule, a la Basílica

Divendres, 23 de març

20:00, missa solemne presidida per Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona

Podeu consultar el programa complet de les festes en aquest enllaç facilitat per la Colla dels Gegants del Pi: <http://dom.cat/1gx0>

Horari de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
18:30 a la Capella de la Sang
20:00 a la Capella de la Sang

DIUMENGES
12:00 a la Capella de la Sang
13:00 (en castellà) a la Capella de la Sang

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7

SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7

LOCALS PARROQUIALS
Cardenal Casañas, 16

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.com
www.basilicadelpi.com

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parròquia on us atendrem a qualsevol hora. Per les gestions administratives relacionades amb els sacraments, l'horari establert és el següent: Dilluns i dimecres de 18:00 a 20:00.

dparroquial@basilicadelpi.com